

Hoffman: Moc šikovné děve. Ovládá šest jazyků, vystudovala tanec a literaturu, ale vyzná se i ve fyzice.

Lucie: Je hezká?

Hoffman: Je to černoška.

Lucie: V pořádku.

Hoffman: Ondes Martenot žaluje Teremina o patent na systém elektrického generování zvuku. O jeho přvenství rozhodne patentový soud.

Lucie: Budeme mu držet palce.

Hoffman: Každé úterý jsou zkoušky Tereminova elektrického orchestru. Jeho členy je kromě Teremina jeho manažer Hans Goldberg, Joseph Schillinger a já.

Lucie: Vidíte, Hoffmane! Dal jste na moji radu.

Hoffman: Dělán to z přesvědčení. Víte, on ten Lev Sergejevič je opravdu zajímavý člověk.

Odejde Lucie Rosenová. Zůstane Hoffman. Vejde Schillinger, připravuje se u klavíru. Teremin se také připravuje na hru u svého tereminvoxu. Hoffman už zkušně ladí svůj nástroj. Čekají na Goldberga. Konečně přijde Goldberg.

Schillinger: Dvacet minut, Goldbergu.

Goldberg: Omlouvám se, pánové.

Schillinger: Tak prosím. (Udá tak)

Goldberg: Pánové, řeknu vám jedno číslo. Sedm, dva, čtyři, osm, osm, pět, sedm, jedna. Víte, co to je za číslo?

Schillinger: Telefonní číslo do nějakého klubu?

Hoffman: Poměr odpalu a nadhozu?

Goldberg: Je to číslo amerického patentu na tereminvox. (Všichni zašumí obdivem. Goldberg je pašák. Objímají ho.)

Dále mám příslib, že na základě tohoto patentu s námi v nejbližší době RCA uzavře předběžnou smlouvu o sériové výrobě tereminvoxu.

Schillinger: Jen tak souhlasili?

Teremin: Zařídila to Lucie Rosenová?

Goldberg: Ne. Podalilo se mi dokázat jim, že se jedná opravdu o lidový nástroj. Totiž na ten březnový koncert jsem objednal veškeré specifické místo...

Teremin: Jaké místo?

Goldberg: Jedno místo v Brooklynu.

Teremin: Kapacita?

Goldberg: Dvacet, dvaadvacet. Maximálně pětadvacet.

Teremin: Lidí? (Goldberg vrtí hlavou.) Pětadvacet stovek lidí?

Goldberg: Tisíc.

Teremin: Tisíc čeho?

Goldberg: Pětadvacet tisíc lidí. Ale to je absolutní maximum.

Víc se jich tam nedostane.

Teremin: Pětadvacet tisíc lidí? Ty ses zbláznil, Goldbergu. Jak chceš dostat pětadvacet tisíc lidí do nějakého sálu?

Goldberg: To není sál.

Teremin: A co to je?

Goldberg: Baseballový stadion. New York Yankees.

(Všichni mají dojem, že špatně slyšeli. Ale Hoffman ožije.)

Hoffman: Vy jste objednal New York Yankees?

Teremin: Kde jsi na to vzal peníze?

Goldberg: Trochu jsem si půjčil.

Teremin: Čím jsi ručil?

Goldberg: To je snad jedno.

Teremin: To není jedno.

Goldberg: Ručil jsem neexistujícími pohledávkami.

Teremin: Ty ses zbláznil.

Hoffman: Na New York Yankees bodoval v dvaadvacátém Babe Ruth v semifinále poháru. Fenomenální homerun.

Goldberg: Moje řeč. Fantastický grandslam.

Hoffman: Skvozná záležitost.

Teremin: To je teď snad jedno.

Goldberg: Není to jedno. New York Yankees je pro Američany posvátné místo. Nemám pravdu, Hoffmane?

Hoffman: Přesně tak.

Goldberg: Největší koncert v historii se musí odehrát právě tam.

Schillinger: Dokázal jste ten stadion sice objednat, ale nebudete schopni ho nazvučit.

Goldberg: Proč ne?

Teremin: Víš, co je tohle? To je reproduktor. Začali ho vyrábět sériové teprve před třemi lety. Víš, jaký má výkon?

Dvacet wattů. A víš, jaký výkon bychom my potřebovali? Dvacet tisíc wattů.

Goldberg: Třicet tisíc wattů!

Schillinger: Všude bude plno kabelů. To bude mít vliv na zvuk tereminvoxů.

Goldberg: Ne, pokud budeme mít speciálně stíněné kabely.

Schillinger: Takové kabely existují?